

неговиятъ стомахъ е направенъ да побере едвамъ-едвамъ една жаба или мишка. И тѣхъ дори когато погълне, стомахътъ му се надува като топка по срѣдата на тѣлото. А сега ще се увѣрите още по-добре.

И дѣдо Нейко смъкна набързо и одра кожата на смока. Следъ това донесе отъ кжщи единъ литъръ вода и започна да налива и пълни одраната кожа. Тя се напълни съ по-малко отъ половинъ литъръ вода.

— Виждате ли, деца, цѣлата кожа на смока колко малко вода събра. А пъкъ може ли стомахътъ му да побере толкова много млѣко отъ цѣлото виме на кравата? Това е заблуждение, — каза дѣдо Нейко. — Ето ви сега и друга змия. Виждате ли колко е широка и красива тя? Вижете нейната глава. Тя се отдѣля много ясно отъ тѣлото ѝ. А вижте и коженото рогче на носа ѝ. Ето и гърба ѝ, колко е нашаренъ съ тая дебела крива линия. А пъкъ опашката ѝ е зелена, кжса и дебела. Тая змия е **усойницата**. Тя е много отровна и опасна. Като ухапи малко животно, то умира скоро. Така тя умъртвява и своитѣ жертви, следъ което ги гълта цѣли. А ухапи ли човѣка, той много страда и боледува, макаръ и да не умре. Елате сега, да видите отровнитѣ ѝ жбви.

И дѣдо Нейко отвори предпазливо устата ѝ, въ която, освенъ дребнитѣ като на смока жбви, отстрани на горната челюсть висѣха още по единъ дълъгъ, свѣтлопрозраченъ жбъ съ дупка на върха.

— Ето тия жбви усойницата забива въ тѣлото на животното или човѣка. И презъ тѣснитѣ дупки и кухни отвжтре пуска отровата, която се намира въ едни мѣхурчета задъ жбвитѣ.

— На усойницата много прилича и друга змия — **пепелянката**, която сжщо така е отровна.

Дѣдо Нейко показва друга змия. Тя бѣше по-малка отъ усойницата. Главата ѝ бѣ сжщо такава, опашката ѝ бѣ зелена, а на гърба си имаше черна начупена линия. На главата си нѣмаше рогче. По всичко друго пепелянката приличаше на усойницата.

— Ето, деца, видѣхте змиитѣ, които живѣятъ по нашитѣ мѣста и по цѣла България. Пазете се отъ усойницата и пепелянката. А отъ смока нѣма защо да се плашите. Той ще се бои всѣкога отъ васъ. Има и още една змия, тя е **водната змия**. Тя е невинна и безопасна. Тя се познава по това, че задъ ушитѣ си има по едно голѣмо бѣло или жълто петно.

— Чакайте сега да заровимъ змиитѣ, за да не се уплаши нѣкой, като ги види.

И дѣдо Нейко ги закопа въ една дупка близо до грамадата камъни, отъ която ги бѣ извадилъ. Въ сжщата грамада тѣ бѣха се събрали да зимуващъ.

— Е, сега какво стана? — рече най-послед стариятъ ловець. — Вие дойдохте да ви разкажа за заека, а пъкъ видѣхте змии и чухте много нѣща за тѣхъ. Азъ мисля, по-добре стана тѣй... А за Заю Баю никога не е късно. Ще ви разкажа и за него другъ пжтъ. И за Кума Лиса, и за Баба Меца, и за Кумчо Вълчо и за още много други приятели и познати ще ви разкажа.

Н. Зидаровъ